

Пише: Андреј Фурсов
четвртак, 11 август 2016 01:05

Из досијеа **Комсомолске правде**: Андреј Иљич Фурсов – 65 година. Директор је центра руских студија Московског хуманитарног универзитета и директор Центра системско-стратегијских истраживања. Члан је International Academy of Science (Инсбрук, Аустрија). Аутор је књига: *Напред, ка победи! Хладни источни ветар руског пролећа*

,
Руски интерес

,
Светска борба – Англосаксонци против планете, Питања борбе у руској историји: логика намера и логика околности.

Координатор је серије зборника о скривеним шифрама историје - De Conspiratione/О завери, De Aenigmatе/О мистерији, De Secreto/О тајни. Држао је предавања на универзитетима у САД, Канади, Немачкој, Мађарској, Индији, Кини, Јапану. Члан је савеза писаца Русије. Лауреат је престижних награда за научну, публицистичку и друштвену делатност.

Прети ли Русији Трећи светски рат? Сувише је много његових симптома данас.

Заиста, на предратну ситуацију упозорава бесомучна и разуздана русофобна кампања на Западу. Она се одвија на свим фронтима, укључујући економске санкције, заоштравање реторике руководиоца из НАТО-а, и „допиншки напад“ на руске спортисте-олимпијце. Такве се кампање обично спроводе како би се убедио властити суграђанин у оправданост задавања ударца по некаквом „извору зла“. Одређени кругови на Западу покушавају да од Русије начине таквог отпадника и „лошег момка“. На аналоган начин су Британци, припремајући Кримски рат 1853-1856, већ 1830-тих година покренули пројекат „русофобија“ и убедили Европљане у неопходност напада на Русију. По нам је тада ударила коалиција британске, француске и османске империје и краљевства Сардиније.

Пише: Андреј Фурсов
четвртак, 11 август 2016 01:05

Значи данас-сутра опет рат?

Данас је другачија ситуација. Имамо наслеђе Стаљина и Берије – нуклеарно наоружање. Тешко да ће се против нас Запад одважити да се отворено бори, у најмању руку, за сада. Зато ће да креира проблеме по периметру, користећи као плацдарм Пољску, „прибалтичке кепеце“ или нацистичку Украјину. Стратегија контролисаног хаоса.

Као и у „арапском пролећу“?

По методици деловања – да. По објекту – не. Русија није нека арапска држава, чак ни њихов збир. Као што је недавно Александар Маршал отпевао у сјајној песми, обраћајући се Американцима – Русија није Вијетнам и није Босна!

Данас је приоритет за САД хаотизација Европе. Амерички врх то скоро да не крије.

Па Европа је најближи савезник Вашингтона, када је реч о НАТО-у или антируским санкцијама.

Један од циљева русофобне кампање је да се ЕУ што јаче прикопча за Вашингтон, да се она учини још податнијом, заоштравајући односе Европљана са Русијом.

Побудили сте радозналост.

Хаотизација се одвија на наше очи. То су милиони избеглица који су одједном навалили у Европу, из земаља које је захватило „арапско пролеће“, из бомбама разорене Либије, из Сирије која је сатрвена Исламском државом и „умереним“ терористичким организацијама, из њима суседних држава Истока и Африке. Американци нису непредвиђено организовали „арапско пролеће“. Знали су на шта пуцају. Али, дестабилизација Европе помоћу операције „мигрантска криза“ само је део знатно обимније, суштински глобалне игре, битке западних „престола“ за будућност.

Откријте тајну!

Нема тајне. Све су тајне на површини. За подупирање сопствене привреде без свеопштег рата, англосаксонском престолу – САД – потребно је да „прогута“ неколико економија југоисточне Азије. За то су они смислили ТТП – транстихоокеанско партнерство. Трговински споразум између дванаест држава азијско-пацифичког региона: САД, Аустралије, Канаде, Мексика, Малезије, Вијетнама, Чилеа, Јапана итд. Он је већ потписан 4. фебруара 2016. године. На реду су Индонезија, Тајланд, Тајван, Филипини, Јужна Кореја. Али, то је само егзотична закуска.

Главно јело је ЕУ. За њу су Американци припремили свој улар – ТТИП – Трансатлантско трговинско и инвестиционо партнерство. Највећа на свету зона слободне трговине између ЕУ и САД. Уз помоћ ње они желе да од ЕУ учине исто оно што је западна Европа после пада Берлинског зида направила од источне Европе. Краће речено, западноевропска привреда – основа ЕУ – биће прогутана. Судећи по документима, обе зоне ТТП и ТТИП мораће да дају пуну слободу америчким транснационалним

корпорацијама. Креће десуверенизација читавог низа држава.

Таква перспектива, разуме се, не одушевљава западноевропски „престол“.

Нисам чуо о томе!

У њега улази британска краљевска породица Виндзор, Ротшилди као топменаџери преко десет највећих финансијско-индустријских фамилија, пореклом гвелфске аристократске породице северне Италије и јужне Немачке, Ватикан. Наравно, међу њима постоје властита противречја. Али, наспрам заједничке опасности они ће се заједно супротставити стварању Трансатлантске зоне. Зато преговори о ТТИП-у иду тешко, потписивање споразума се отеже, на велико незадовољство Обама. Супротстављање пуној трансатлантизацији у Европи ће јачати. А као одговор – веома бих волео да грешим – по свој прилици ориће се експлозије.

Формирала се интересантна ситуација. Како би апсорбовали Европу у Трансатлантик, англосаксонском „престолу“ је потребна ЕУ, али ослабљена. Лакше би се направио

Пише: Андреј Фурсов
четвртак, 11 август 2016 01:05

споразум са њеним руководством у Бриселу. Западноевропском „престолу“, како би се спречио план супарника, потребно је да се ЕУ разори. Американцима би било теже да се договарају са сваком од скоро тридесет држава. Чак и у случају успеха, отићи ће више времена на формирање Зоне. Тако, оба „престола“ гурају ЕУ у правцу слабљења. Само што једни желе да се то заустави на одређеној тачки, а други да дођу до краја. Зато миграциона криза одговара и једнима и другима.

Брегзит је такође игра „престола“? Али, Обама је јавно иступио против.

О политичарима треба судити по делима, а не по речима. Истина, Брегзит је комплекснији и дугорочнији маневар. Овде је циљ не само слабљење ЕУ. Излазећи из ЕУ, владајућа класа Велике Британије одвезује себи руке. Прво, она може сада да ступи, као раније, у двостране односе са САД. Друго, знатно слободније него раније може да учествује у пројектима Кине. Треће, ослобађање од евроунијатских ланаца, помоћи ће да активније развије своју невидљиву финансијску империју, коју је почео да гради-обнавља истакнути британски државник лорд Маунтбатен 1970-тих година.

Тако, после Брегзита, у Европи је отворено ојачала улога Француске и Немачке. И одмах, баш у тим земљама – коинциденција? – протутњао је талас терора.

Ту је Исламска држава оставила трагове. Какве везе овде има игра „престола“?

Са Исламском државом није све тако једноставно.

Исламизам се појавио још 1920-30-тих година прошлог века, и потом се развијао као реакција на неспособност световних арапских режима да реше проблем економског развоја и минималне социјалне правичности. Скоро од самог почетка, са њим је радила британска обавештајна служба МИ-6, а касније су се укључили ЦИА и Мосад. 1979. године, букнула је исламска револуција у Ирану, и Техеран је постао епицентар радикалног ислама.

Ипак, материјално-техничку базу за глобално ширење појаве, коју су потом назвале „међународни исламски тероризам“ обезбедиле су управо Сједињене Државе. То је њихова заслуга.

На који начин?

Како је приметио у „Зони заразе“ Александар Афанасјев, до увођења совјетске војске у Авганистан, СССР и САД су водиле своје надметање у Трећем свету, било у Азији, Африци или Јужној Америци, предлажући алтернативне пројекте стварања савременог друштва – социјалистички и капиталистички. У питању су били управо савремени пројекти. У Авганистану, већ трепећи неуспех, САД су ставиле улог на снаге архаичног света, на снаге прошлости.

Брдска племена, брадате муџахедине...

И пустили су духа из боце. После завршетка авганистанског рата, ојачани исламисти су се проширили по целом Блиском истоку. И почели да уједају свог газду.

Бин Ладен је од пријатеља постао први терориста у свету по верзији САД.

Потом су поступак утилизације религиозног фундаментализма у световне сврхе поновили официри партије БААС, жудећи за осветом после уништења режима Садама Хусеина од стране Американаца. Ти потпуно световни људи такође су одлучили да зајашу исламистички талас. Тако је никла у Русији забрањена организација Исламска држава.

Која је до америчког заузећа Багдада била само слабашна филијала Ал Каиде у Ираку.

Врло је важно да је бивши британски премијер Тони Блер признао кривицу Англосаксонаца за појављивање те организације.

Понављам, управо су САД својим акцијама у Авганистану 1980-тих година, дале моћан стимуланс страшној и дивљој сили XXI века – исламизму.

Пише: Андреј Фурсов
четвртак, 11 август 2016 01:05

Друга је ствар што су они већ почетком века добили повратан ударац – бумеранг се вратио и болно ударио ловца. Десило се оно што је предсказао амерички аналитичар Ч. Џонсон у својој књизи *Blowback*.

Тај „повратни ударац“ САД су и покушале да искористе за своје интересе, дефинишући то као „међународни тероризам“.

Обратите пажњу – ни италијанске „Црвене бригаде“ ни немачку „Фракцију Црвене армије“ ни дуге аналогне борбене групе краја XX века, нису етикетиране као „међународни тероризам“. Термин се појавио после провокације од 11. септембра, када је Американцима затребало да га на неког окаче. Јасно је да „међународни значај“ може да има само оно што дотиче интересе Америке или је усмерено против ње. Плус, са крајем Хладног рата, крахом ранијег непријатеља СССР-а, требало је измислити и исконструисати новог противника САД и Запада – као зло које се супротставља северноатлантском „добру“. Међународном тероризму су и наменили улогу тог „зла“. Међутим, без идејне обојености, он би био исувише бесадржајан за супротстављање Западу. Зато су га закачили за ислам. Лик „зла“ одмах је почео да изгледа врло моћно, грандиозно, привлачно. Као читава светска религија, као мноштво народâ! Управо је то оно што је било потребно САД и њиховим сателитима.

Као и за време Хладног рата – читава светска идеологија, комунистичка, мноштво социјалистичких држава. Наспрам нове „опасности“ може се улазити у Авганистан, Ирак, приређивати „арапско пролеће“.

Мада је очигледно да велики део исламске доктрине нема никакве везе са тероризмом.

Крајем XX века приспела је нова глобална прерасподела света, која је омогућила „међународним терористима“ да све чешће излазе изван контроле својих старатеља и ступају са њима у сложене односе борбе и сарадње.

Како то?

Пише: Андреј Фурсов
четвртак, 11 август 2016 01:05

Јасно је да велики политичари, тај исти Обама, немају контакте са међународним терористима. За то постоје специјалне службе – ЦИА, МИ-6, Мосад, и друге. Оне опслужују државе, транснационалне корпорације, језгра капиталистичког система, затворене наднационалне групе светске координације и управљања. И у знатном степену контролишу такође терористичке организације. Или их чак и стварају, а затим усмеравају њихову делатност. Уосталом, каткад пас побесни и уједе газду, али то је већ друго питање. Као минимум, у те организације су инфилтрирани агенти специјалних служби Запада.

А ако се говори конкретно о исламистима, њихови интереси се поклапају са интересима наднационалних компанија, они имају једног те истог непријатеља – световну националну државу. Није случајно Р. Лабевјер, аутор бестселера – *Долари терора и Кул исе терора*

, и бивши главни уредник Radio France Internationale – назвао исламисте „псима на ланцу америчке глобализације“. Уосталом, за оног који се информисе преко истакнуте светске штампе, није тајна да 90% светске трговине наркотицима, на овај или онај начин контролишу три највеће специјалне службе Запада – ЦИА, МИ-6 и Мосад, док 10% иде на криминалне и међународне терористичке структуре, које су прожете агентуром ових служби. То није случајно. 50% банака у свету финансира нарко бизнис – брз, „жив“ новац, ликвидност без које те банке не би могле да нормално функционишу, и највероватније, би биле упропаштене. Тако да се и овде поклапају интереси специјалних служби и терориста.

Треба разликовати две врсте терористичких напада. Такве иза којих потпуно очигледно вуре уши специјалних служби, као у Ници, где је напад приређен за 14. јул, национални празник Француза – дан заузећа Бастиље. Просечни Арапин несрећник такво нешто не смишља. И оне који имају карактер „немотивисаних индивидуалних насилних испада“ попут „авганистанског дрвосече“ који је клао људе у возу.

Или „минхенског стрелца“, „Сиријца са мачетом“...

Уосталом, постоји таква појава као диригована психичка епидемија. Те експлозије насиља такође имају везе са порастом социјалне напетости у Западној Европи, која постаје веома, веома небезбедно место.

Низ терористичких напада и насилних испада уверава Немце и Французе да њихове

Свет иде ка Трећем светском рату, хаотизација Европе је приоритет за САД

Пише: Андреј Фурсов
четвртак, 11 август 2016 01:05

владе не контролишу ситуацију. Што, између осталог, осетно удара по одређеном делу европске елите, тој истој Меркеловој, Оланду, лидерима ЕУ. Иде на руку даљем слабљењу ЕУ. То није случајно.

За сада се води тајни рат за ЕУ између две групације западне елите, два „престола“ – терористички напади у Европи, на жалост, наставиће да се дешавају. Нарочито у Западној. Па „међународни тероризам“ јесте средство управљања светским процесима после окончања Хладног рата. Осим тога, у целом свету, у Африци, Азији, на Блиском истоку, увећаваће се број зона које државе неће контролисати, у којима транснационалне компаније врло добро налазе заједнички језик са различитим радикалима, тим истим исламистима. Јер заједно они ударају по националној држави, пре свега, световној.

А ми, шта сада?

Русији је такође одређено место у реду за хаотизацију. О томе је отворено говорио организатор и први директор „ЦИА-е у сенци“ – приватне америчке обавештајно-аналитичке компаније Стратфор Џорџ Фридман. Закључак је једноставан – желиш мир, спремај се за рат.

Комсомолска правда

Прекао са руског: Небојша Вуковић

Извор: <http://www.balkans.kp.ru/daily/26562.7/3577986/>